

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 555, fax: 234 665 444
e-mail: posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-11123/13-4

Městský soud v Praze

pracoviště Hybernská

Hybernská 18

111 21 Praha 1

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
pracoviště Hybernská 18, Praha 1

osobně: *[signature]* obálka:

Došlo dne: -2 -01- 2014

Praha 30. prosince 2013

[signature] krát *[signature]* příloh (3)
kolky podpis

Vyjádření žalovaného k obsahu žaloby a předložení úplného spisového materiálu
ke sp. zn. 9 A 52/2013

Žalobce: Společenství vlastníků jednotek, Příbram III/132
se sídlem Ryneček 132, 261 01 Příbram
IČ: 75040913

zastoupen: JUDr. Jaroslavem Sýkorou, advokátem
se sídlem Zahradnická 74, 261 01 Příbram III

Žalovaný: Úřad pro ochranu osobních údajů
se sídlem pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7

DVOJMO

K výzvě Vašeho soudu podává Úřad pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“ nebo „žalovaný“) ve stanovené lhůtě jednoho měsíce (výzva s žalobou byla Úřadu doručena dne 10. prosince 2013) následující vyjádření žalovaného k obsahu žaloby, resp. k jejím podstatným bodům.

Současně žalovaný soudu předkládá úplný spisový materiál ve věci, tj. správní spis sp. zn. SPR-5755/12.

Žalovaný neuplatňuje námitku podjatosti a souhlasí s projednáním věci bez jednání.

I.

Žalobou napadené rozhodnutí předsedy Úřadu ze dne 5. února 2013 čj. SPR-5755/12-15 bylo vydáno v rámci správního řízení vedeného Úřadem s žalobcem ve věci zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému instalovaného v bytovém domě.

V průběhu správního řízení bylo prokázáno, že žalobce v souvislosti s provozováním kamerového systému v bytovém domě tvořeného 4 kamerami (umístěnými u vchodu do bytového domu, ve vstupní hale, v kabině výtahu a v prostoru kotelny), jako správce osobních údajů zpracovával od 11. července 2011 nejméně do ukončení kontroly (tj. 3. dubna 2012) osobní údaje obyvatel domu prostřednictvím 3 kamer umístěných u vchodu do bytového domu, ve vstupní hale a ve výtahu, bez jejich souhlasu, tedy v rozporu s § 5 odst. 2 zákona č. 101/2000 Sb.

Úřad proto rozhodnutím čj. SPR-5755/12-8 ze dne 20. listopadu 2012 rozhodl o tom, že se žalobce shora uvedeným jednáním dopustil správního deliktu podle § 45 odst. 1 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, a uložil mu pokutu ve výši 60.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Rozklad proti tomuto rozhodnutí byl zamítnut rozhodnutím předsedy Úřadu čj. SPR-5755/12-15 ze dne 5. února 2013, které nabylo právní moci dne 8. února 2013.

II.

Žalobce v podané žalobě opakuje zcela totožné argumenty jako v průběhu správního řízení a v rozkladu proti rozhodnutí, se kterými se napadené rozhodnutí předsedy Úřadu dostatečným způsobem vypořádalo. Přesto žalovaný k jednotlivým bodům podává následující stanovisko.

Žalobce uvádí, že s vydaným rozhodnutím nesouhlasí, neboť bylo vydáno na základě neúplně zjištěného skutkového stavu věci, tento neúplný stav byl nesprávně vyhodnocen a zároveň je rozhodnutí po právní stránce nesprávné, tedy věc byla chybně právně posouzena. Správní orgán, podle názoru žalobce, správní delikt sice velmi obsáhle odůvodňuje, aniž by však bral v úvahu argumenty a námitky žalobce, které žalobce opakovaně podával a na něž odkazuje.

K tomuto žalovaný uvádí, že se se všemi argumenty a námitkami žalobce, které se opakují ve stejném znění, vypořádal jak v rozhodnutí Úřadu (čj. SPR-5755/12-8 ze dne 20. listopadu 2012), tak v napadeném rozhodnutí předsedy Úřadu o rozkladu (čj. SPR-5755/12-15 ze dne 5. února 2013). Žalobce přitom neuvádí, jaké jeho konkrétní námitky nebyly v těchto rozhodnutích vypořádány.

Žalobce v žalobě opakovaně na podporu svých tvrzení zmiňuje stanovisko společnosti Schindler CZ, a.s., ze dne 17. září 2012, přípis České pojišťovny a.s. ze dne 7. září 2012 a smlouvu o servisu č. 18009 ze dne 20. srpna 2012 uzavřenou se společností ČIP plus, s.r.o. Tyto písemnosti mají potvrzovat nutnost ochrany majetku a obyvatel domu a v konečném důsledku také nutnost zavedení kamerového systému, který by tyto účely naplnil. Dále vyjádřil žalobce názor, že pokud ochrana majetku a obyvatel domu nejsou tím zájmem, který by převyšoval zájem pouhých dvou vlastníků bytů, neví, jak jinak tuto skutečnost doložit a zdůvodnit, a je dle jeho mínění zřejmé, že jakékoli opáření bude pro žalovaného nepřiměřené, nedostačující a nepřipouštějící užití výjimky podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb.

Žalovaný uvádí, že právním titulem ke zpracování osobních údajů prostřednictvím žalobcem instalovaného kamerového systému by byl souhlas subjektů údajů, tj. všech obyvatel domu, jejichž osobní údaje by byly prostřednictvím záznamu z kamerového systému zpracovávány. Žalobce však nebyl schopen doložit souhlas všech obyvatel (4 obyvatelé vyslovili nesouhlas

s instalací kamerového systému). Ve snaze podřadit zpracování po některou z výjimek umožňujících jeho provádění bez souhlasu subjektů údajů, konkrétně pod ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. (tj. pokud je to nezbytné pro ochranu práv a právem chráněných zájmů správce, příjemce nebo jiné dotčené osoby, přičemž současně takové zpracování nesmí být v rozporu s právem subjektů údajů na ochranu jeho soukromého a osobního života), používá žalobce výše zmiňované vyjádření k doložení svých oprávněných zájmů.

Žalovaný k tomuto uvádí, že na základě vyjádření výše zmiňovaných společností neshledal žádné důvody pro aplikaci ustanovení § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. Kamerový systém samotný především není způsobilý zabránit nežádoucímu jednání a útokům na majetek žalobce, nýbrž slouží především jako prostředek k následnému zjištění případných pachatelů těchto činů. Současně ovšem je z kontrolních zjištění, která byla podkladem následného řízení o správním deliktu, zřejmé, že žalobce využíval kamerový systém způsobem, který je v rozporu s jeho tvrzením o nezbytnosti ochrany jeho majetku. Z úředního záznamu Policie České republiky, obvodního oddělení Příbram, čj. KRPB-213522-4/PR-2011-011119 ze dne 7. listopadu 2011 vyplývá, že předseda žalobce využil záznam z kamer toliko k tomu, aby zjistil, kdo umístil na nástěnku v chodbě určitou písemnost. Je tedy zřejmé, a vyplývá to i z dalších zjištění (zejména informací, které žalobce po domě v souvislosti s kamerovým systémem vyvěšuje), že tento systém využívá žalobce také v souvislosti s kontrolou jednání obyvatel domu, shodou okolností těch, kteří souhlas se zpracováním osobních údajů odmítli poskytnout. Takové jednání a sledování je dle žalovaného hrubým zásahem do jejich práva na soukromí a zájem ostatních obyvatel domu na ochranu majetku jej nemůže převýšit.

Žalobce v žalobě dále připouští, že dochází ke kolizi dvou zájmů, avšak své právem chráněné zájmy považuje za podložené a odůvodněné. Dále uvádí, že k omezení základních práv či svobod může dojít v případě jejich kolize, kdy základní v této souvislosti je maxima, podle které základní právo či svobodu lze omezit pouze v zájmu jiného základního práva či svobody a odkazuje na čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod, a to v tom smyslu, že základních práv a svobod musí být šetřeno nejenom při používání ustanovení o mezích základních práv a svobod, nýbrž analogicky rovněž v případě jejich omezení v důsledku jejich vzájemné kolize. Jelikož je žalobce společenstvím vlastníků jednotek, které je podílovým spoluvlastnictvím, dovodil předpoklad, že při kolizi práv jednotlivých spoluvlastníků se uplatní demokratický přístup spočívající ve většinovém právu.

K tomuto tvrzení žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterém důsledně zvážil vznik kolize dvou ústavně zaručených základních práv, tj. práva na ochranu soukromí a práva na ochranu majetku, a rovněž provedl test proporcionality, ve kterém vzal v úvahu všechna 3 kritéria, a to kritérium vhodnosti, potřebnosti a porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv. Výsledkem byla skutečnost, že žalobcem deklarované poškození majetku není podle žalovaného ve smyslu § 5 odst. 2 písm. e) zákona č. 101/2000 Sb. důvodem, který by převážil nad právem na ochranu soukromí obyvatel domu. Zásah do soukromí všech osob, jejichž osobní údaje o tom, kdy, s kým, jak a v jakém stavu přicházejí do domů, by byl natolik závažný, že převážil nad zájmem na ochraně majetku. Žalobce rovněž nevzal úvahu použití jiných méně invazivních způsobů a prostředků, které by vedly k ochraně jeho zájmů, aniž by představovaly tak zásadní zásah do soukromí obyvatel domu, jakým je právě zpracování osobních údajů. Současně z jednání žalobce jsou zřejmé důvodné obavy ze zneužívání kamerového systému vůči konkrétním obyvatelům domu.

Žalobce rovněž uvedl, že neporušil právní povinnost, že vynaložil veškeré úsilí, které je po něm možné požadovat, a neodpovídá tak za správní delikt. Nesouhlasí také s výší udělené pokuty, neboť podle jeho názoru neodpovídá kritériím zákona a navrhuje, aby bylo přihlédnuto zejména k závažnosti, způsobu, době trvání, následkům protiprávního jednání a k okolnostem, za nichž bylo protiprávní jednání spácháno. Rovněž požádal, aby bylo přihlédnuto ke skutečnosti, že bez kamerového systému dochází k ohrožování zdraví a majetku a že jediným subjektem majícím možnost manipulovat se záznamy je Policie

České republiky. V této souvislosti navrhuje, aby bylo rozhodnutí zrušeno a věc vrácena, eventuálně, aby bylo rozhodnuto o upuštění od uložení peněžitého trestu.

K těmto tvrzením žalobce lze konstatovat, že v rámci správního řízení nedoložil ani neprokázal skutečnost, že by vynaložil veškeré úsilí, aby k porušení právní povinnosti jeho jednáním nedošlo, a nelze tak na jeho jednání užít ustanovení § 46 zákona č. 101/2000 Sb. U žalobce byla opakovaně provedena kontrola, která konstatovala porušení povinností stanovených zákonem č. 101/2000 Sb. Žalobce nesplnil uložená nápravná opatření důsledně a v této souvislosti dále argumentoval svým právem na ochranu majetku, které dle jeho názoru převyšuje zájem na ochranu soukromí obyvatel domu. Ke skutečnosti, že budou záznamy z kamerového systému předány pouze orgánům Policie České republiky, lze pouze uvést, že se jedná o plnění další z povinností, které žalobci jako správci osobních údajů ukládá zákon č. 101/2000 Sb. (§ 13 odst. 1 zákona č. 101/2000 Sb., tj. povinnost přijmout taková opatření k zabezpečení osobních údajů), nikoliv skutečnost, která by opravňovala zásah do soukromí všech obyvatel domu a nahrazovala chybějící právní titul pro žalobcem prováděné zpracování osobních údajů.

Při úvahách o výše uložené sankce přihlédl žalovaný zejména ke skutečnosti, že účastník řízení se správního deliktu dopustil opakovaně a dále, že zpracování osobních údajů prostřednictvím kamerového systému představuje významný zásah do práva na ochranu soukromí a na ochranu osobních údajů u těch obyvatel, kteří s jeho provozem nesouhlasili. Jako polehčující okolnost posoudil žalovaný souhlas převážné většiny vlastníků bytů, a sankci uložil při dolní hranici zákonné sazby, což považuje za zcela přiměřené.

III.

S ohledem na uvedené se žalovaný domnívá, že žaloba je nedůvodná a založená na nesprávném právním názoru žalobce, a proto navrhuje, aby byla zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).

Úřad pro ochranu osobních údajů
RNDr. Igor Němec, předseda Úřadu